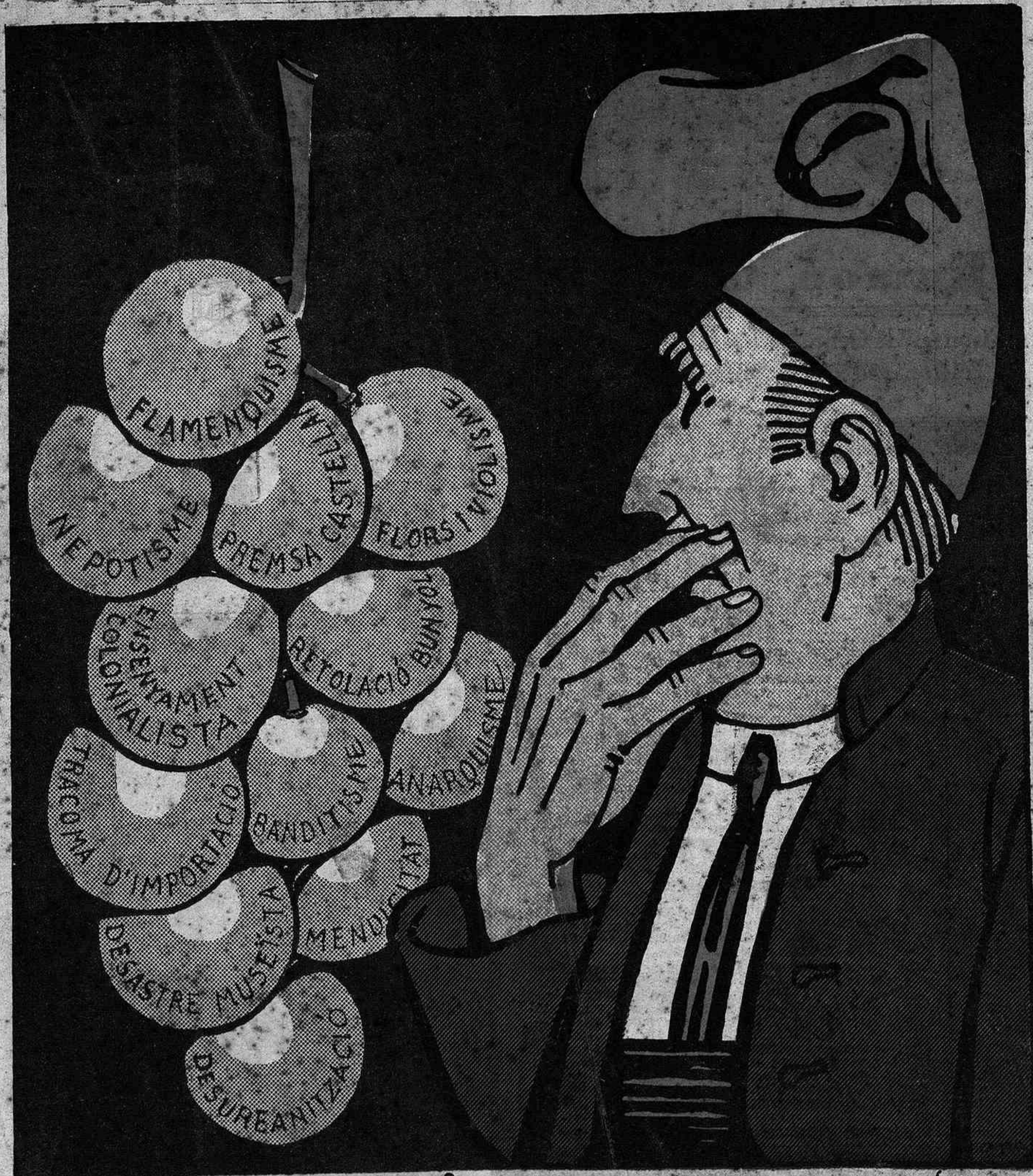

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

El reïm de la nit de l'any nou

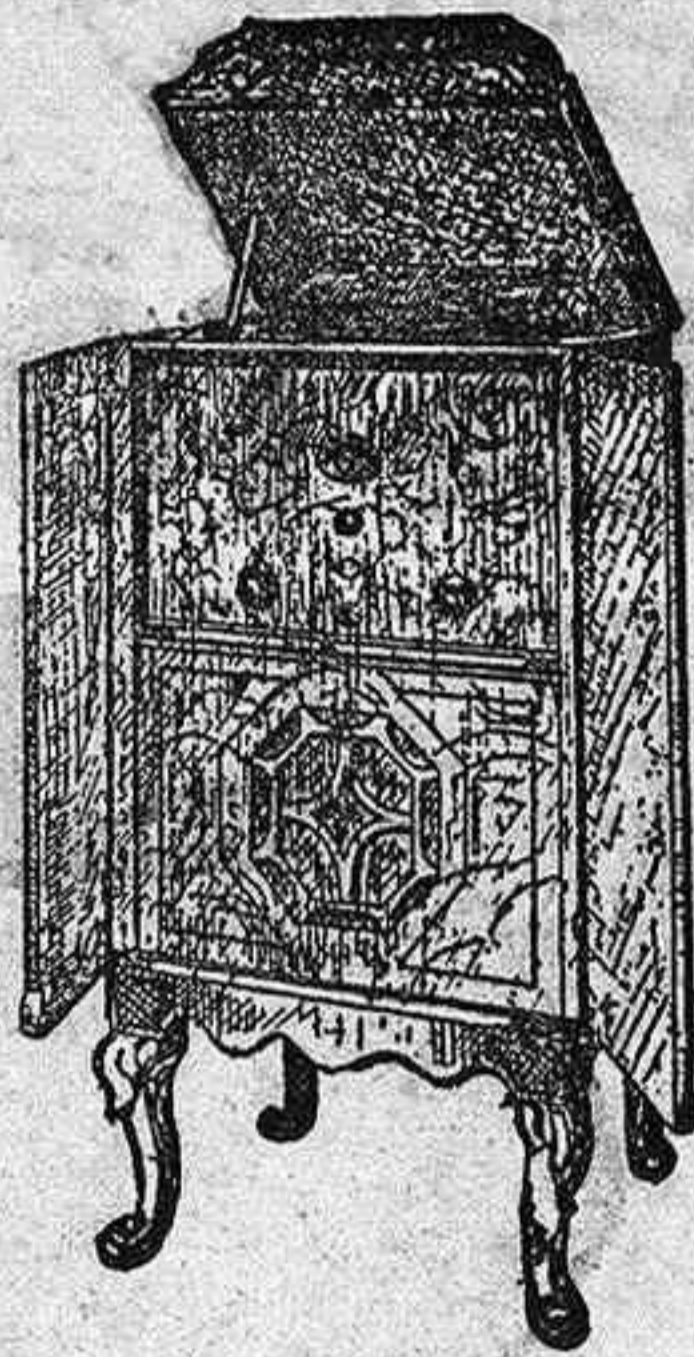
—Noi... n'hi há un tip. No sé pas si podré acabar aquest gotim amb tan poc temps...

Ràdio-Phono CLIMO

PREU:

900

PTES.

Ramon Climent

Consell de Cent, 266 (tocant E. Granados)
Telèfon 23058 :: BARCELONA

VIES URINÀRIES

Impureses de la sang - Debilitat nerviosa
Prou sortir tantíment de les dites malalties
gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOLVRE

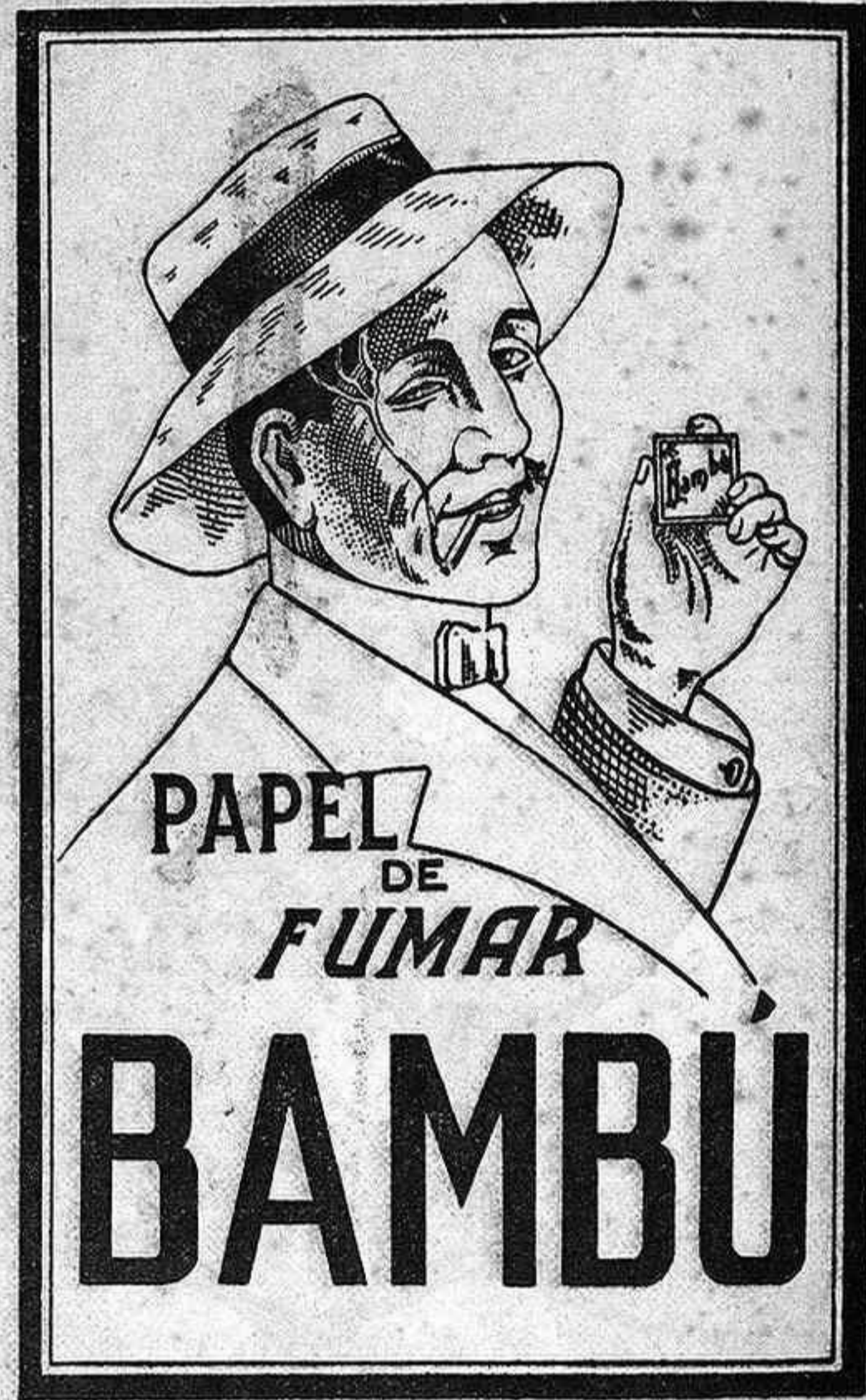
Vies urinàries: *Blenorragia* (urgacions), amb totes les seves manifestacions, *retritis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota milia*, etc., de l'home, i *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *cistitis*, *anexitis*, *fulxos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb els Catxets del Doctor Solvre. Els malalts es guareixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugles, etc., tan perillós sempre i que necessiten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. Venda: 5'50 ptes. caixa.

Impureses de la sang: *Sífilis* (avari), *rosàries*, *herpes*, *liceres*, *varicòses* (llagues de les ganes), *erupcions escrofuloses*, *eritemes*, *acne*, *urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, viciats o intaxacions de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les *Píndoles depuratives* del Dr. Solvre, que són la medicació depurativa, cal i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven, augmenten totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, florucos, supuració de les mucoses, calçada del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant a l'organisme rastre del passat. Venda: 5'50 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *solucions nocturnes*, *espermatorrea* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fadiga corporal*, *tremors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les *Gragees potencials* del Dr. Solvre. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medul·lar i del sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la joventut, per tota mena d'excessos (vejis a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: *Pessons* 5'50 el flascó.

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

Nota. - Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remitent 0'50 ptes. en segells per al franquex a *Oficines Laboratori Sòkatarq, carrer de Ter, 16, Telèfon 344 S. M. Barcelona*, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desenvolupament, tractament i guariment de les dites malalties.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:

Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÓNICA

1932

L'ANY 1932 marca una fita determinativa en l'història de Catalunya. Catalunya des del 1714 no havia tingut una data històrica nacional tan viva i plena de possibilitats optimistes com la d'enguany. El 1932 lliga amb el 1714 i refà l'història interrompuda. Això és, evidentment, un fet d'alta transcendència. La data del 1932 va lligada a uns noms joves i plens d'esperança. Francesc Macià ha estat l'animador d'una joventut que tàctica, l'ideari i la doctrina, la victòria esclatant present. El fracàs més estrepitos dels homes de la "Lliga Regionalista" és que quan l'història passi en net els fets que han possibilitat el triomf de Catalunya no trobarà cap nom "regionalista" en llocs de perill. Haurà de repassar uns articles del senyor Cambó volguent fer impossible la vinguda de la República; una cartera de Finances monàrquica en mans del senyor Ventosa; unes declaracions oficials del ex comte de Romanones dient que entre d'altres triomfs que creien tenir assegurats per a la confirmació de la monarquia es contaba amb el de la "Lliga Regionalista" a Catalunya i una campanya sistemàtica, ja en plena República, per part de la "Lliga" i del conferenciant senyor Ventosa i Calvell, contra els homes del Govern Azaña que varen cooperar a l'implantació de l'Estatut. Passar la vida dient-se els únics representants de Catalunya, volguent fer creure que l'únic objectiu de la "Lliga" era el de l'autonomia per a el moment precís de llur triomf trobar-se, com a enemics del règim que el podia implantar i reconèixer, és una de les paradoxes més extraordinàries de la política catalana. I quan hom ha vist des de la tribuna parlamentària els fets polítics;

quan hom ha estudiat les dificultats que hi havia per a reconèixer un fet autònom tan clar i liberal com el català, hom ha de dir, honestament que la monarquia no hauria pogut reconèixer mai, mai, mai, un règim d'autonomia a Catalunya i que per tant posar-se al costat de la monarquia era cometre una alta traïció a Catalunya. Hom veia com en el Parlament actual els monàrquics eren els adversaris de l'autonomia; ho veia el senyor Martínez de Velasco — amic del senyor Ventosa — fer oposició sistemàtica; el senyor Sàinz Rodríguez — secretari del partit camboià "del Centro" — votar contra l'Estatut; hom ha vist al senyor Royo Villanova, i el general Fanjul, i al senyor Abilio Calderón, ex ministre monàrquic; i al senyor Gil Robles, i els radicals — que és el partit que ha admès més monàrquics des del 14 d'abril ençà — combatre l'Estatut d'una manera imprudent i ferma. Què hauria estat de l'Autonomia en una Cambra monàrquica? Què hauria estat de l'Estatut en una monarquia tradicional, centralista i vergonyant d'aquell que va dir "no habéis de olvidar que yo soy descendiente de Felipe V.!" El gran fracàs del regionalisme ha estat el de considerar Catalunya com una part viva del país. I per a no creure amb la massa obrera; per a no tenir fe en la vitalitat popular, els homes de la "Lliga Regionalista" no varen creure en la possibilitat de l'instauració de la República. I si no creien en la possible instauració de la República com podien creure en la realitat autònoma si no hi havia altre solució que la de la República Federal o federable?

El 1932 ha estat l'any de l'Estatut de Catalunya. El 1933 serà l'any de l'Estatut de Galícia. Possiblement, l'any 1934 serà l'any de l'Estatut d'Euzcadi. La gran reconstrucció peninsular es deurà als homes de Catalunya. I aquests homes que han voltat la glòria de Francesc Macià, es diuen, Lluís Companys, Joan Lluhí Vallescà, Antoni Xirau, Ventura Gassol, Jaume Aiguadé, Josep Tarradellas, Pere Comes, etc., etc... I aquest homes que en el moment actual dirigeixen la política catalana han de fer de l'any 1933 una realitat viva aquella Catalunya-Ciutat que semblava un somni en els anys de la Dictadura quan el senyor Cambó escribia cartes al dictador tractant-lo de "Mi querido amigo" i els homes de la "Lliga" acceptaven la Constitució de Primo de Rivera a les acaballes del 1929.

FRANCESC MADRID

A CAU D'ORELLA

CONSEQUENCIES

Aquest Nadal ha tingut un dramatisme que no tenia el Nadal d'altres anys. El gall i els torrons aquest any v'han vestit de tragèdia. La tragèdia de l'incendi d'"El Siglo", que tantes

famílies deixa a la misèria.

No obstant, com en aquest món tot te el seu caire còmic, també el tingué l'incendi d'"El Siglo". Heus-el ací:

Entre els que contemplaven l'incendi, hi havia un ciutadà que es tragué de la butxaca interior de l'americana una ploma estilogràfica i la contemplava malenconicament, algú el sentí murmurar:

—L'havia comprat a "El Siglo",

em va malament, i ara no la podré canviar.

EL CASTIG

—Aquest any tenim ja Estatut— deia l'altre dia el senyor F. i M. al senyor A.—i veu? aquest any ha tocat la grossa a Barcelona. D'ara endavant, tindrem molta sort.

El senyor A. respongué:

—I l'incendi d' "El Siglo"? Què me'n diu de l'incendi d' "El Siglo"?

—Ah!—ha dit F. i M., que es un xic reaccionari—això deu ésser un càstig de la Provindència!

ELEGIA

La minoria regionalista al Parlament està molt disgustada de l'incendi d' "El Siglo". No perquè estessin interessats en el negoci. Ni perquè els interessats en el negoci siguin més o menys monàrquics.

Ho explicava Vidal i Guardiola, l'infatigable Vidal i Guardiola:

Ara tothom pensarà en l'incendi d' "El Siglo", i a nosaltres, que tan bon paper feiem, ens oblidaran.

GLOSSARI

ELOGI DEL BICARBONAT

Jo he deixat tots els temes, adhuc el de l'incendi de "El Siglo", per a escriure aquest elogi del bicarbonat. Què volen fer-hi? Jo soc un home extrany...

Aquest elogi el crec molt important, importantíssim. Sobre tot, després de Nadal. La majoria de la gent té un sediment d'absurditat que no sospita ella mateixa. La gent, la majoria

de la gent, és més absurda que normal. Si no fos així la festa de Nadal tindria unes altres característiques de les que té avui. I sinó, anem a veure-ho. Anem-hi que no hi perdrem, sinó el temps. I el temps l'hem perdut tantes vegades, que ja no vindrà d'una.

Què celebra la gent el dia vint-i-cinc de desembre de cada any? L'adveniment de un Déu que nasqué pobre, abandonat de tothom menys dels pares, naturalment i en un estable; que visqué pobrement, predicant l'amor a la pobresa i el menyspreu a la riquesa: que fou perseguit, turmentat, i morí clavat en una creu.

Tot això no és massa alegre, tot això no té pas el tó d'un saine, no s'assembla pas a una festa major. La vida del pobre Jesús, posem-nos la mà al pit, no fou pas una festa major. . .

Es clar que no es celebra la seva vida, sinó el seu naixement. Es clar que, quan arriba la setmana dita santa la gent ja s'entristeix, o bé ho fa veure. Però ni tractant-se del naixement, del naixement de un Déu, crec que s'hagi de celebrar amb una fartanera. Amb una fartanera saltatge que després fa precisa la intervenció del bicarbonat. I jo crec — per això en faig l'elogi — que el bicarbonat és més important, més transcendent que la fartanera. Sense el bicarbonat, si Valentí Rose no hagués descobert aquesta sal de l'àcid carbònic, tal vegada els ca-

tòlics no celebrarien el naixement de Jesús amb aquesta fartanera.

Alguns creuen que el bicarbonat és la conseqüència de la fartanera. Però van errats: la conseqüència és la indigestió. Sense el bicarbonat, mantes vegades la indigestió tindria conseqüències terribles. I no podrien implorar l'ajut de Déu. No es valdria ni la intenció que ha estat motiu de la fartanera, perquè es de suposar que Déu està un xic per damunt de les qüestions de ventrell.

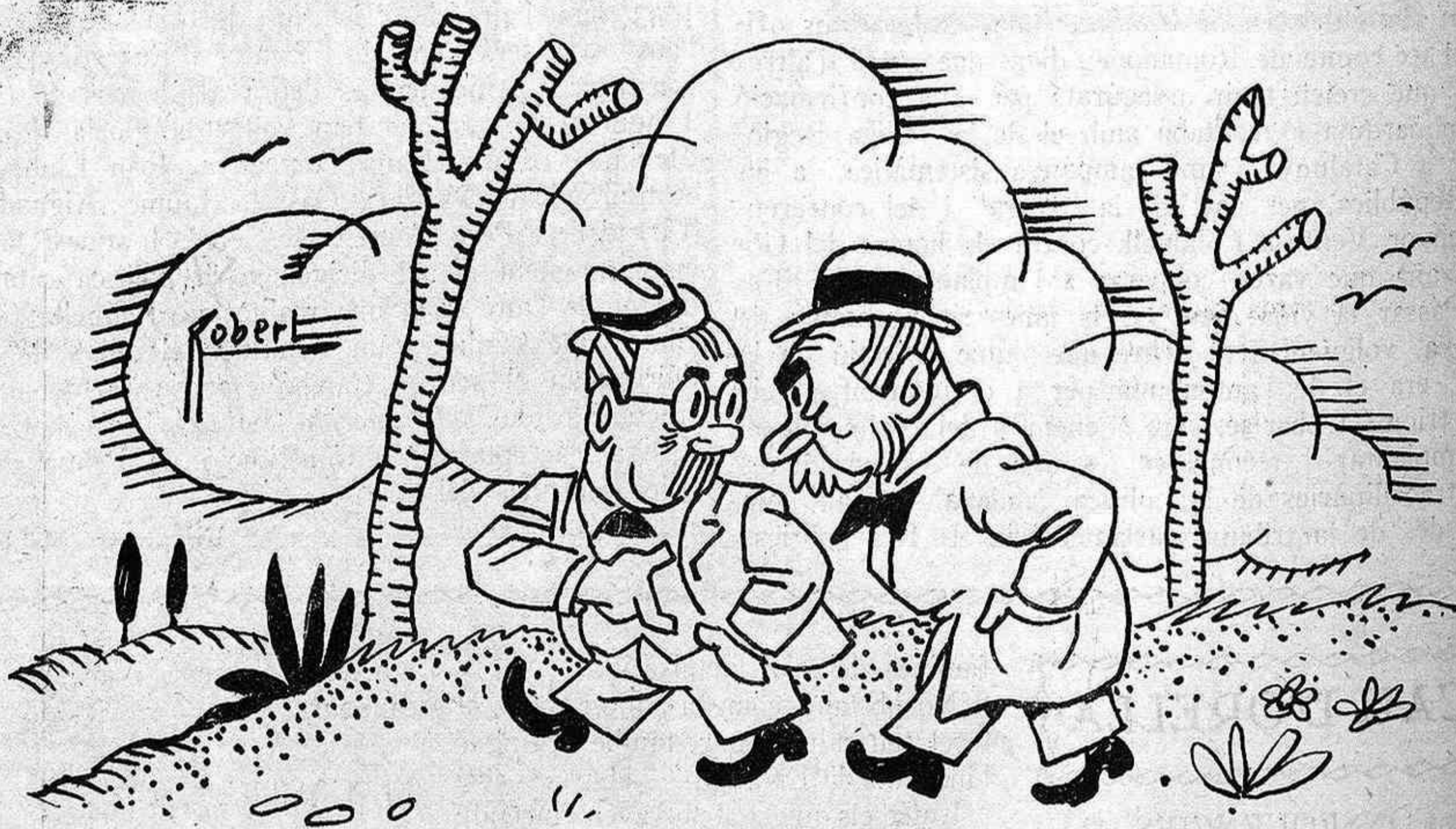
Per tant, el bicarbonat és un gran col·laborador del catolicisme i dels que venen galls, torrons, etc en les festes de Nadal.

Es per això que avui, més que fer l'elogi del pessebre, de la festa de Nadal, del dinar de Nadal, o de Jesús pelant-se de fred en una establa de Betlem, m'ha semblat bé fer l'elogi del bicarbonat.

Ningú no es recordava del bicarbonat. I això em sembla una injustícia. I jo no hi estic per les injustícies.

VIRAI

Demà, dissabte, compreu «La Campana de Gràcia»

—Home, deixem cent pessetes.
 —Ja te les deixaré quan torni de Paris.
 —A, carai! Vas a Paris?
 —No!

El raïm de la sort

Al món hi ha moltes coses que porten sort. I també hi ha moltes persones supersticioses. Jo no els diré pas si en sóc o no de supersticiós; em limitaré tan sols a dir de quines coses es val la humanitat per a fer-se la vida amable, fàcil i planera.

Hi ha gent, molta gent, que creu en somnis, cavalls blancs, pisos per a llogar i senyores en estat interessant. D'altres que tenen la mania de què trobar un cotxe de morts sense ocupar i de cara indica que els ha d'ocórrer un contratemps. Molts tenen especial cura d'entrar a les cases amb el peu dret, i fins tornen enrera si se'n recorden quan ja són a dins. Alguns tenen una ferradura penjada a la porta del pis junt amb unes fulles de llover beneït. Ja no parlem d'aquelles noies que a la nit de Sant Joan fan un grapat de coses estranyes i grotesques perquè els surti xicot aviat. No cal tampoc al·ludir a un cert nombre de gent que resa cada nit perquè Déu nostre senyor els mení pel camí de la felicitat. Es prodiguen també molt els novenaris a Sant Pancràs, aquell minyó de l'església del Pi que té tanta feina amb la salut, l'alegria i el treball.

De coses així se n'alimenten un sens fi de cervells i en viuen qui ho sap quantes il·lusions.

Però la més generalitzada, la que cada any té més devots, la que s'escampa d'una manera prodigiosa, és la dels dotze granets del raïm de la sort.

No ens referim precisament a les persones que amb una santa bona fe esperen les dotze campanades de l'any agonitzant per empassar-se els dotze corresponents grans. D'aquests n'hi ha molts; famílies senceres; pobles; ciutats. Ens referim als que ho fan en públic. Als teatres, per exemple.

En moltes de les nostres sales d'espectacles, a mesura va entrant l'espectador, li fan donació d'una bosseta que conté els dotze grans de la sort. Hi ha que veure el bon home — o dona, segons — amb quina fe duu a les mans aquell paquetet que

ha d'iniciar-li feliçment els passos de l'any nou. Si algun espectador, distret, per a treure's l'abric, el deixa damunt el seient i l'aixafa després, quin disgust no passa! Ploraria de ràbia i de vergonya. I de sentiment.

—Tota la meva sort en orri! — diu, mirant la bosseta humitejada d'excel·lent suquet de vi...

I els que el tenen a la mà o a la falda, el vigilen, l'acaronen i consulten el rellotge a cada moment. Si l'home va acompanyat, li pregunta l'esposa:

—Narcís... Vols dir, que no són les dotze?

—No, dona. Demés, ja ens avisaran...

I els avisen. I en quin moment, mare de Déu!

Mentre la protagonista del drama que s'està representant, diu:

—No em deixis. Lleonart... On vols que vagi sola pel món amb aquest fill que no vols reconèixer?.. Lleonart meu!..

—Aparta...

—Jura'm que no em deixaràs.

Es precis... El papá vol que vagi a l'estranger.

—Covard!..

—Marta... Mira que...

—Covard!.. Ah!..

I Marta es beu el contingut d'una ampolleta en el precís moment en què, inoportú, un rellotge que no és de

guardarropia deixa oir la primera de les dotze campanades.

I Lleonart, no recordant-se de Marta, ni del fill, ni de que ha d'anar per regoci a l'estranger, diu, treient-se una bosseta de la butxaca:

—Senyors: En nom de l'empresa els desitjem un feliç any...

I segueix l'enrenou del paper.

Menja l'espectador. Menja Lleonart. Menja Marta — tota escabellada i a les portes de la mort. Menja l'apuntador. Menja tothom mentre el tercet del teatre — que no menja, que no té dret a la sort — executa airosoament les notes de l'himne nacional.

Ara, diguin vostès. Això està bé? La humanitat — sempre interessada, egoista sempre — vol ésser feliç a costes d'un tercer.

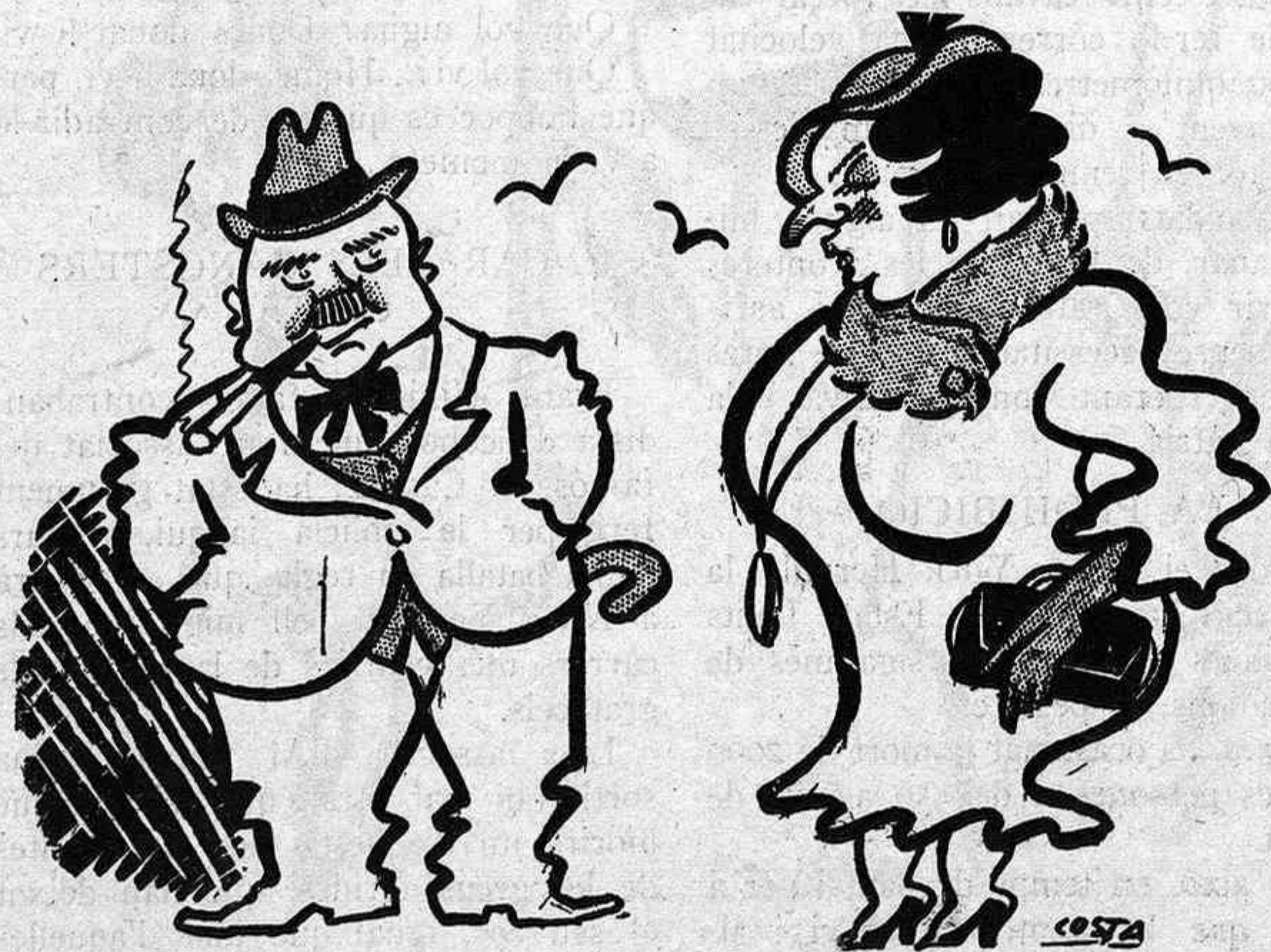
Què no sortien efecte els dotze grans, sense la col·laboració del tercet?

Aquests pobres músics, si mai les coses els van malament, han de maleir al públic aquell que amb els ulls plens de llàgrimes de veure a la malaurada Marta sola al món, deshonrada, i amb un fill, s'apressava a endolcir i a illusionar la seva dissortada vida amb els dotze grans de raïm.

Aneu a saber, per això, si precisament els del tercet seran els favorecuts d'aquesta sort que no és mai de qui la cerca!

Fóra xocant en extrem.

AGUSTI COLLADO

—Miri, que portar el «jo jo» penjat al coll.
—Calli, si em creia que era la medalla.

Els monàrquics:

—Com han anat les festes de Nadal?
—Bel Ara esperem els reis...

Cinc de barreja i bon profit

“TODAVIA MAS DIFICIL”

Els alemanys, han inventat un nou ti en, consistent en un sol vagó de 42 metres de llarg, mogut per un motor de quatre-cents cavalls de força, capaç de fer-lo córrer a una velocitat de 160 quilòmetres per hora. Es un gran invent — diuen els germanics—. Sobre-tot en temps de guerra.

Els soldats, podran en alguns minuts, anar, de Berlín, a les fronteres a morir com rates, cremats i asfixiats, sense necessitat de perdre hores i hores esperant donar la seva vida per la pàtria.

LA PROHIBICIO

Segons el “New York Herald” la prohibició ha costat als Estats Units 25 millars de dòlars, o siga més de 275 milions de pessetes.

A més, ha ocasionat la mort de 2000 i tantes persones, i de 550 agents de policia.

Tot això, en temps de pau, i per a evitar que la gent, begués vi i alcohols.

Jo crec que si tots els americans s'haguessin emborratxat durant cinc anys no hauria pas ocasionat tota aquesta mortaldat.

Em sembla que ha estat pitjor el remei que la malaltia.

Ja es cert allò que diuen:

Al cos, hi ha que donar-li sempre lo contrari de lo que demana.

Que vol agua? Doncs donar-li vi.

Que vol vi?.. Home, dona-li vi, perquè tampoc es qüestió de contradir-lo a cada moment...

ENCARÀ ELS GANGSTERS UNITS

Frank Nihi, un famós contrabandista d'alcohols que fou l'associat del famós Al Capone, ha estat greument ferit per la policia ianqui, al curs d'una batalla en regla, que es celebrà a Nova York al bell mig d'un dels carrers més cèntrics de la ciutat dels gratacels.

L'ex associat d'Al Capone, n'ha sortit tan mal parat, que es creu que morirà un d'aquests dies, de resultes de les greus ferides, que han deixat el seu cos, igual que una d'aquelles paelles de torrar castanyes.

El senyor Ibàñez, ha enviat un telegrama de protesta al President Roosevelt, fent-li notar que a Barcelona, es guarden més consideracions a les primeres figures del crim.

Aquí se la carreguen els ciutadans desconeguts, els infeliços que no han trobat res millor per a guanyar-se la vida, que treballar com negres...

I això, la policia ho fa, per a fer-los sortir del anonunat en què viuen. Així els seus noms van pels diaris, i protestant per aquí, i cridant per allà, donen fe de vida. Es clar que tot es agua calenta... i àrnica.

P. S.—L'assassí del carrer de Salinas, (Gràcia), ha enviat una felicitació a la policia, desitjant-li que passi un Nadal, ple de tranquil·litat, com el que ell passarà.

“MOT DE LA FIN”

Es prega a tots els caçadors de lleons, que no vagin aquest any a l'Àfrica, doncs, les coses han canviat totalment.

Abans, els caçadors, per a matar un lleó, no tenien res més a fer, que agenollar-se a la nit, apuntant el seu fusell en direcció al desert.

Quan el lleó venia, es veien brillar

en l'obscuritat, els dos ulls fosforescents del rei dels animals. Apuntaven al mig dels dos ulls, pam!, la bala atraveçava el cervell del lleó.

Però, ara, ja no es així. Els lleons, ja han comprés el "truco".

Ara ja no van sols. Van de dos en dos, i cada un d'ells, tanca un ull.

I es clar, la bala passa per entre mig de les dos bèsties feres, que és fan un tip de riure...

LL. E.

El dinar a glòria de Déu

Aquest dies de fi de any i començament d'any, em sembla, m'han semblat sempre, absolutament desagradables. A la festa del naixement de Jesús, a la qual vanament han volgut donar un tó d'espiritualitat, ha esdevingut una fartanera gens espiritual. Jo no sé veure quina relació pot haver-hi entre Jesús i els galls, els capons i els torrons de Nadal. Però, sobre tot, no sé perquè n'he de patir jo les conseqüències. Cada any, quan s'apropa Nadal, m'entren ganes d'anar-me'n a una illa deserta, si es que encara en queden. Una illa deserta, sobre tot, de galls i torrons. Jo no sento una declarada antipatia envers els galls ni els torrons. El galls, sobre tot, al poble adhuc em sembla que fan bonic. Ara, el gall—quan es rostit quan el Nadal el fa protocolari, quan va acompanyat dels torrons — em sembla intolerable.

A més a més jo trobaria bé que el poble tingués afició a menjar durant tot l'any. Però a menjar una vegada l'any, com si volguessin fer la pau i sense por de les indigestions, ho trobo absurd.

Ja està bé menjar, però amb *modos*, amb miraments, a bones. Ara, assaltar les botigues de queviures, razziar-les, deixar-les despullades, talment com si hi hagués passat la llagosta, ja em sembla un xic massa fort.

El dinar de Nadal és una cosa terrible, un dinar que no s'acaba mai. La taula de Nadal es un turment: un turment carregat de greix, de pollastre, de torrons, de neules, de neules que són tan embagadores com les que trobem al tramvia o al café i van amb americana.

Això tal vegada no ho creuràn els

sense feina, que voldrien sofrir aquest turment. I que per ells no fora un turment.

Els sense feina, pel fet de no tenir feina ni taula parada sempre que volen, em mereixen tot el respecte. Però el dia de Nadal, assegut a la taula de Nadal, jo envejava sincerament al "sense feina". Ells potser no ho creuen, però, què felissos em semblaven!

Això tindria un remei fàcil. Si durant tot l'any la gent fos més considerada, més pietosa, tingués amb més freqüència el bell gest de donar—que es el gest més noble que ha estat otorgat a l'home—quan

arribaria Nadal no tindrien els uns la taula tan plena—massa plena—i els altres la hi tindrien més. I tots podrien estar satisfets.

Menjar per satisfer una necessitat és una cosa enraonada i lògica. Menjar per a afartar-se d'una manera in-noble i agafar després una indigestió, em sembla una salvatjada i una salvatjada A. M. D. G.

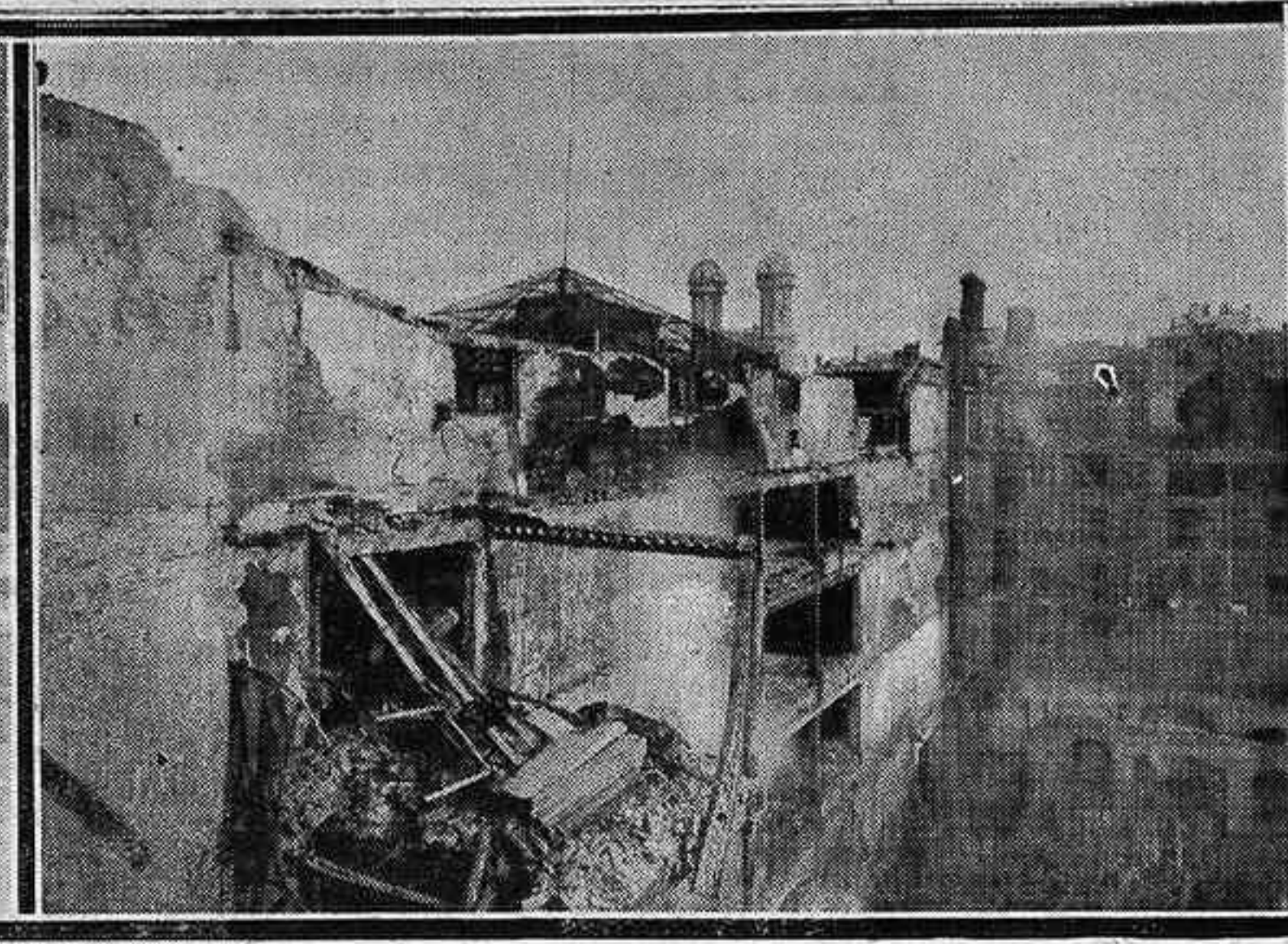
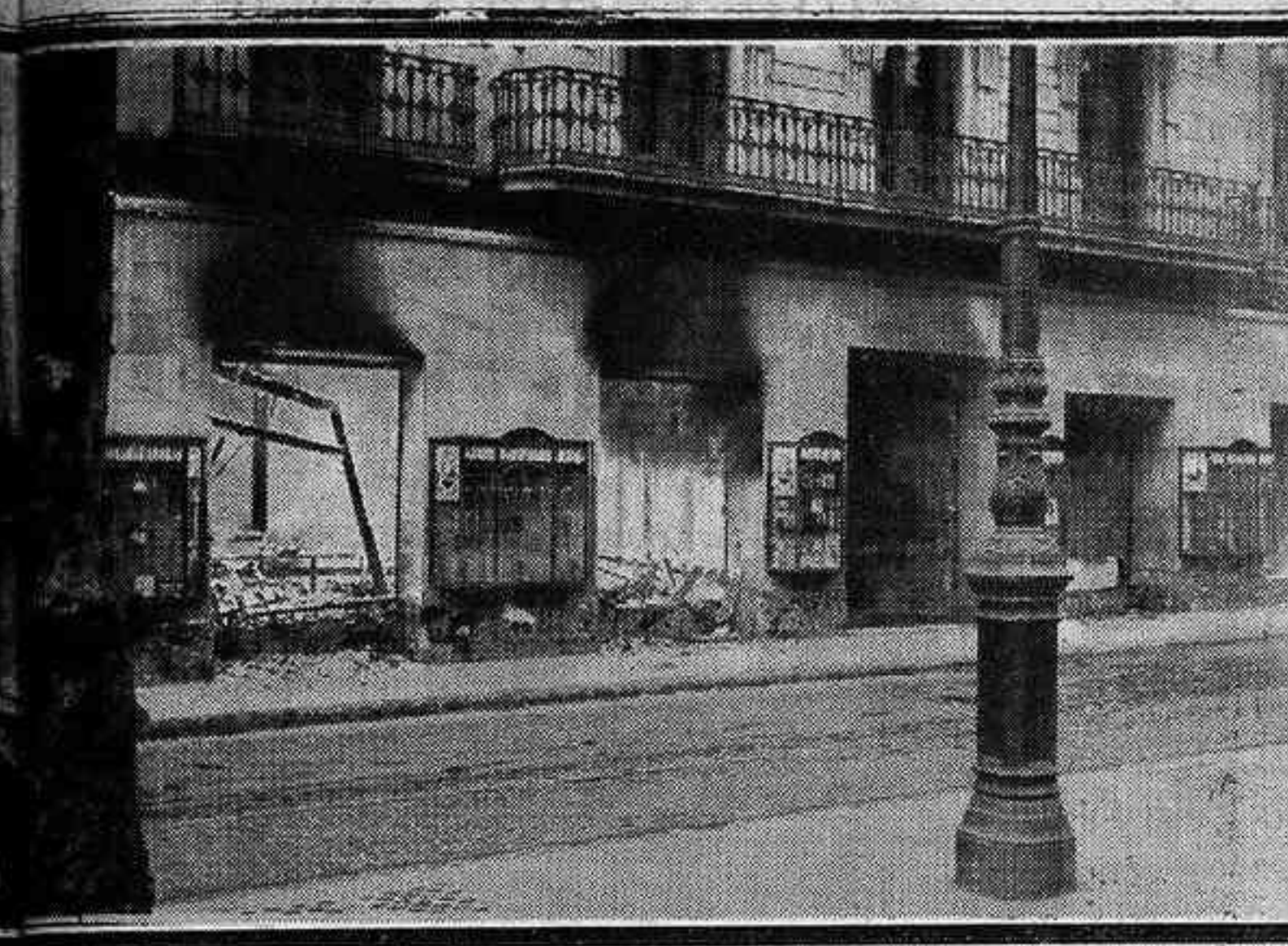
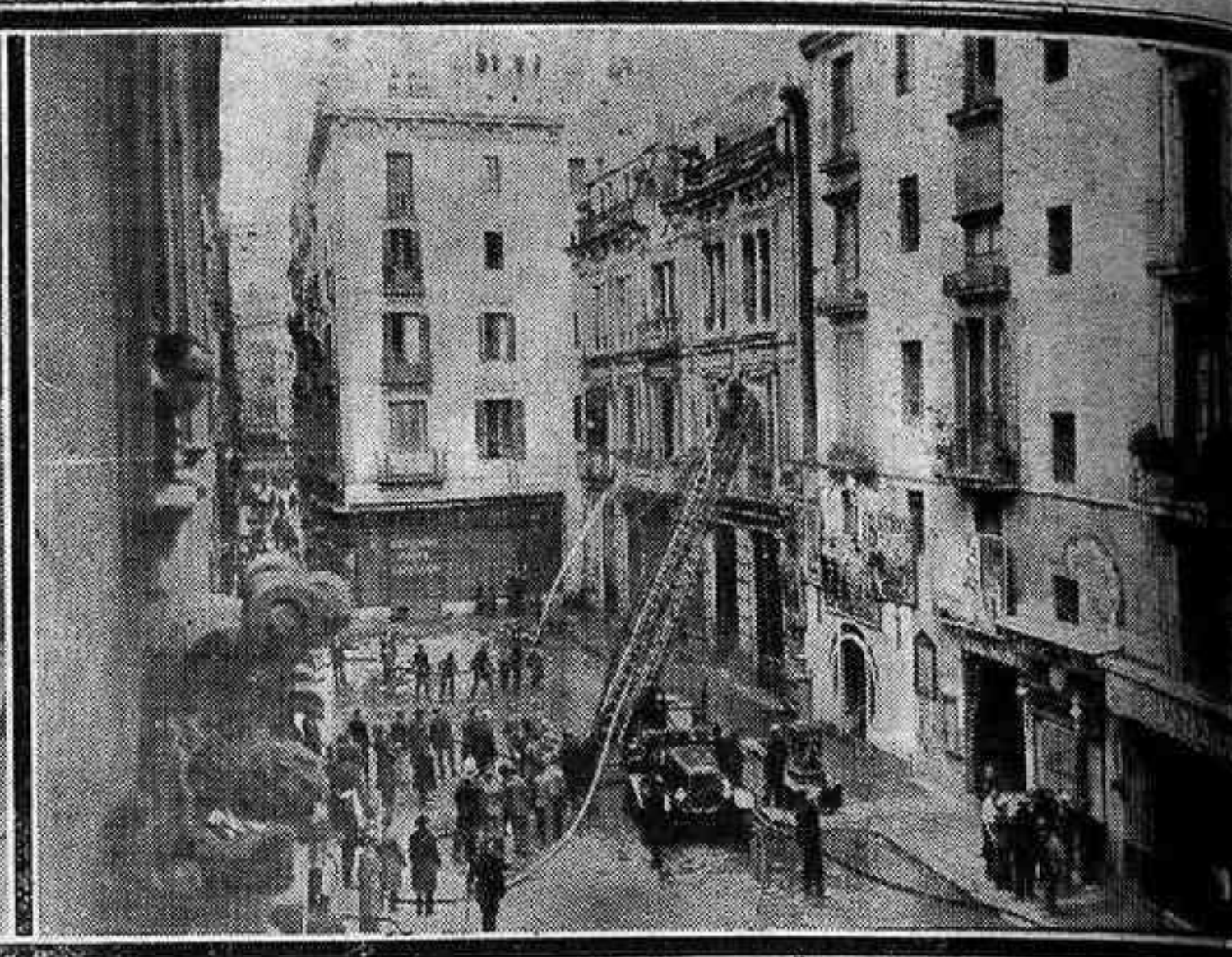
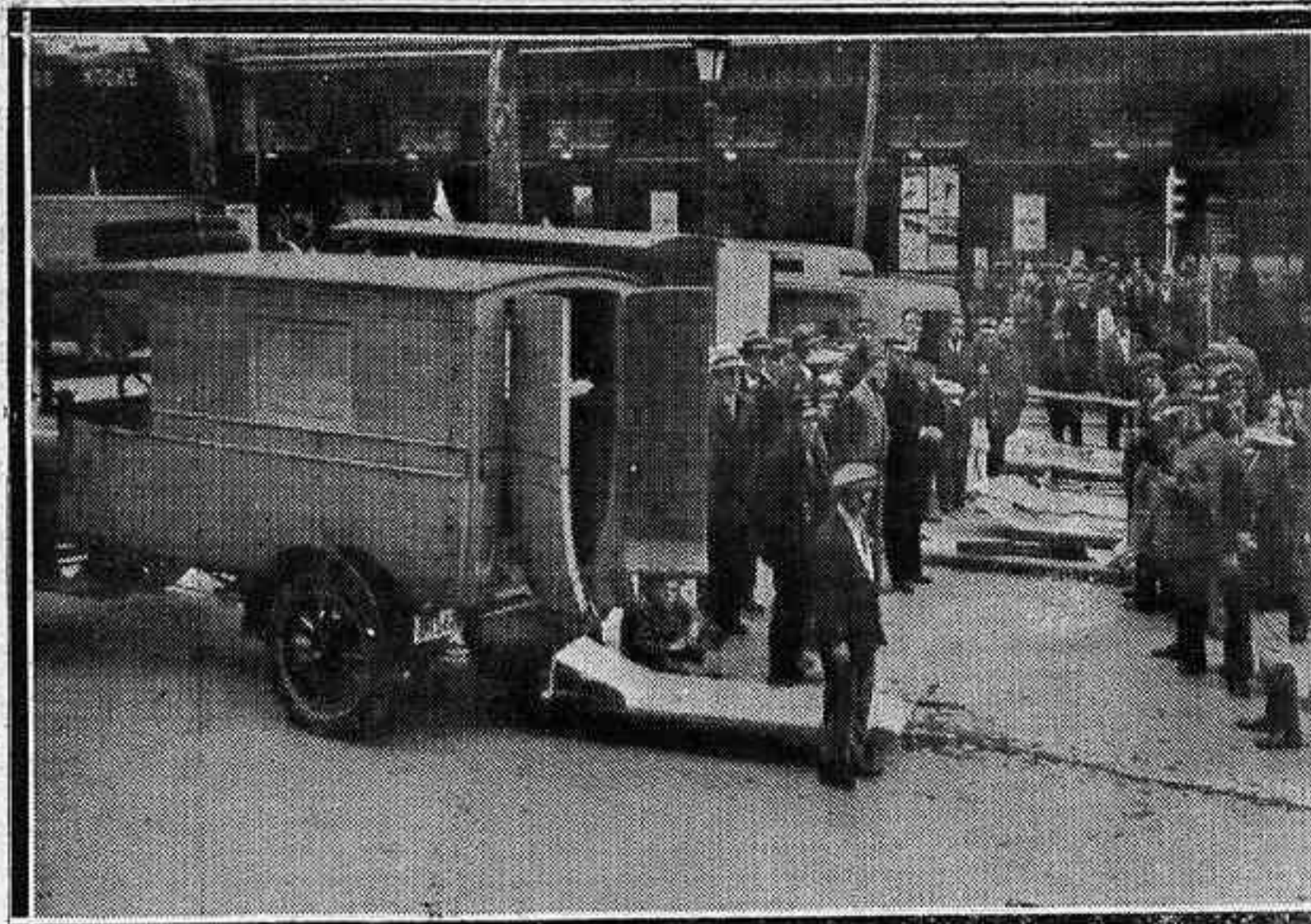
Pensem tot l'any en els que no menjen quan volen. Procurem que mengin més sovint i més bé. I quan arribi Nadal arribarà per a tots, que és tal com ha d'ésser. I el dinar de Nadal no serà, com fins ara, una fartanera.

Cap d'any

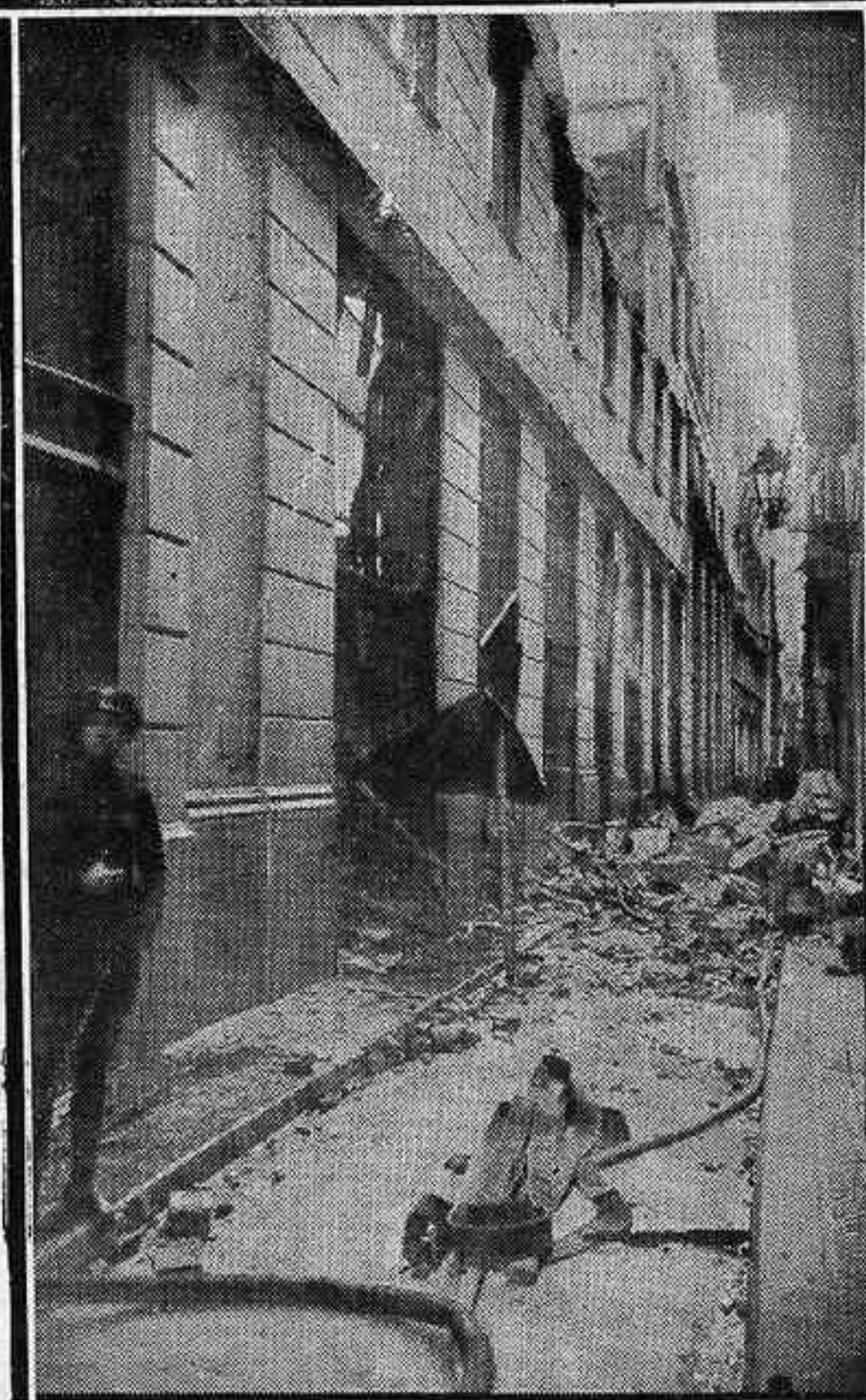
—Com passa el temps.

—Sí, noia, ahir erem l'any passat, i té ja tenim un any nou a sobre.

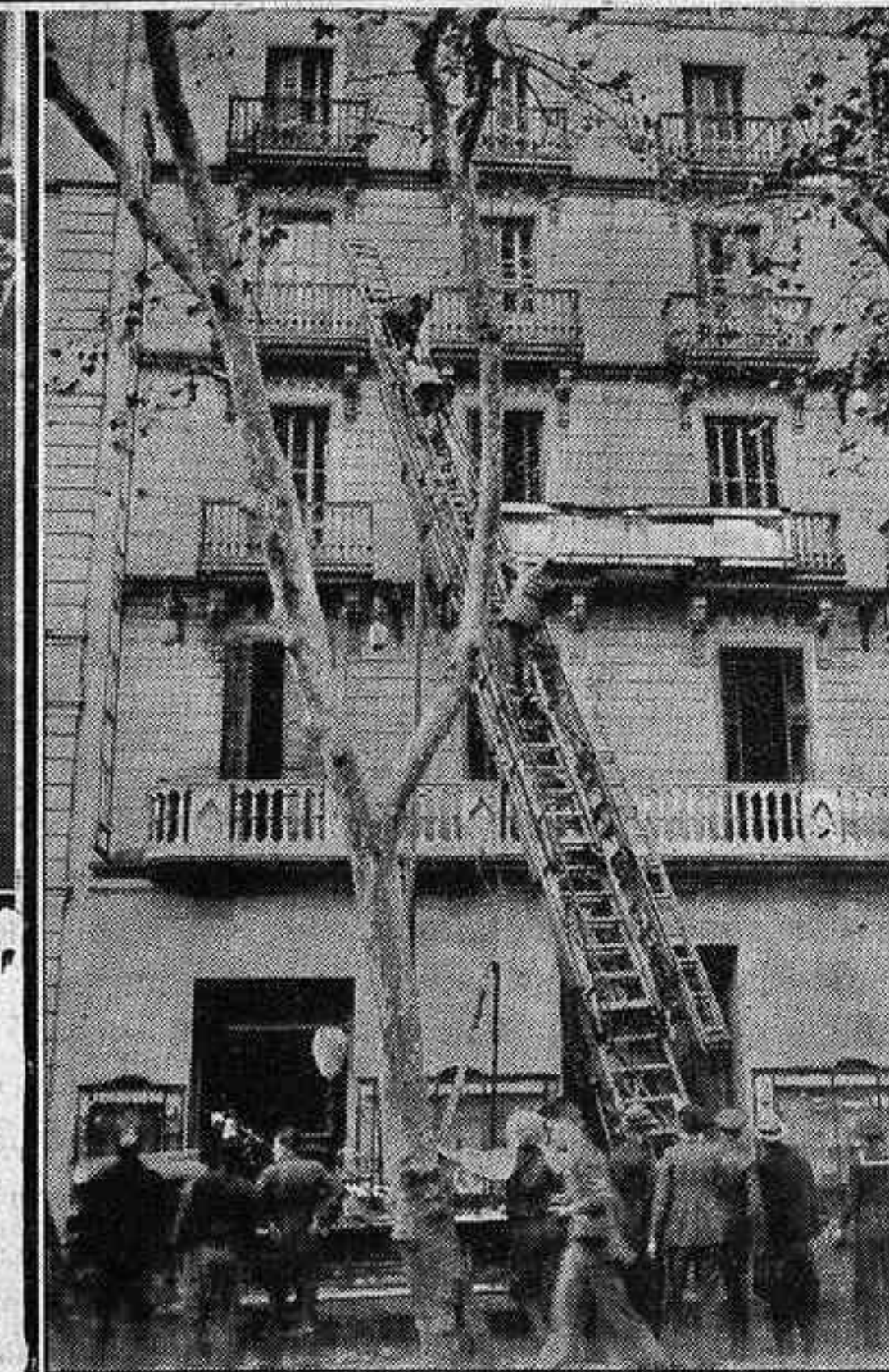

NADAL

dia de joia, que aquest any ha estat per a Barcelona dia de tristesa i de neguit

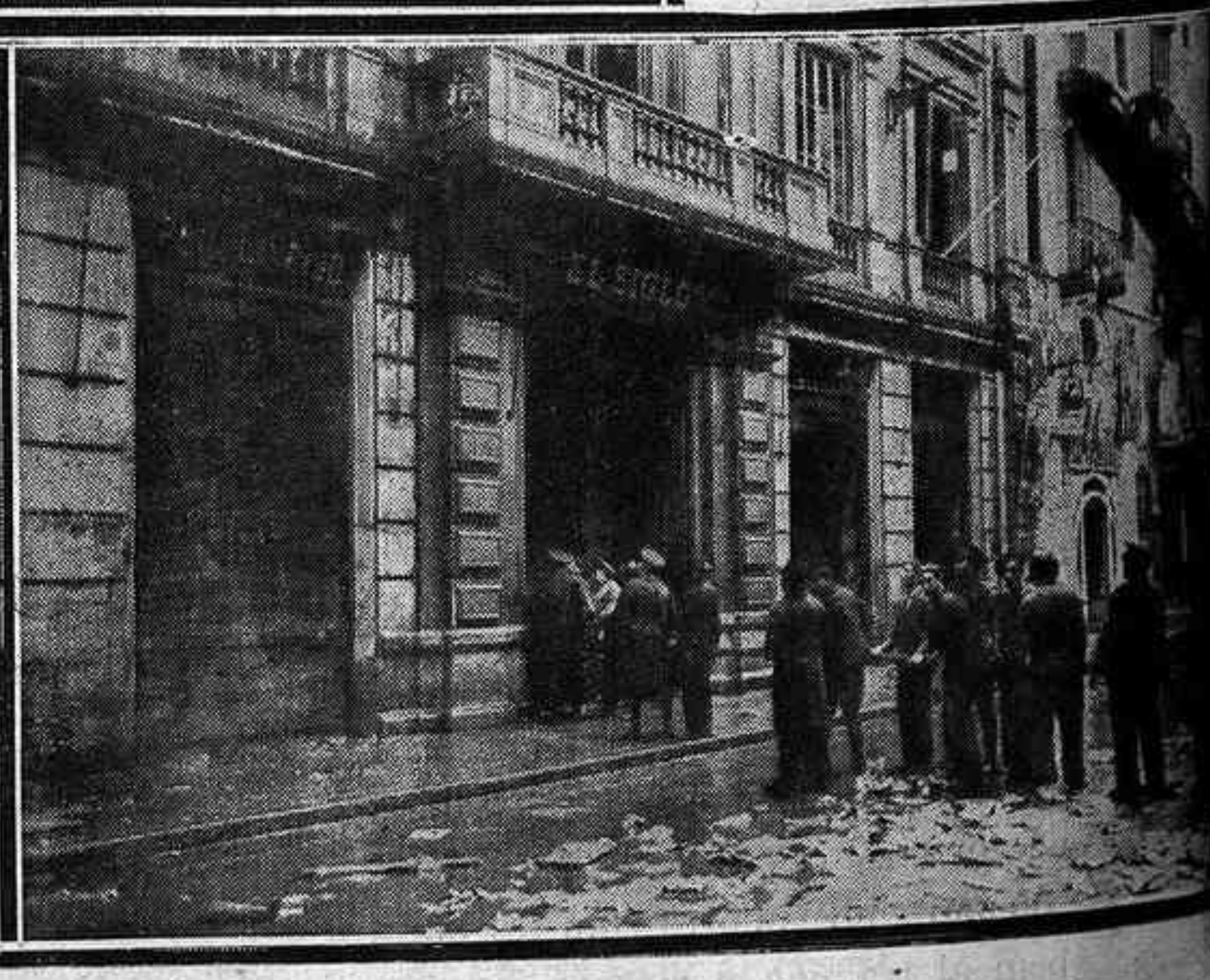

Les autoritats queudiren ràpidament al lloc del sinistre, guint amb gran interès el curs de l'incendi.

Diferents aspectes del terrible incendi que destruí completament els grans magatzems de "El Siglo"

PERIBEDI... ATENED...

Fotogravats-Bastard

L'incendi de "El Siglo"

Enguany, Nadal s'ha minvat amb un espès núvol de tragèdia. El bon ciutadà barceloní a qui estaven empaquetant a la pastisseria els torrons i el xampanya, i pensava en els crits joiosos de la quitxalla quan saltaria el tap de l'escumós líquid, és vegé dolorosament sorprès per la nova sensacionalment aclaparadora: *El Siglo* crema! Els bombers no poden dominar el foc! No s'ha pogut salvar res!

Els detalls corrien de boca en boca, i la gent pujava als terrats i és de colava vegent la columna de fum que, desviada pel vent s'estenia per la Gran Via, passava per damunt del que fou Exposició de Montjuïc i moria al Prat, com indicant que tots els beneficis que Barcelona espera d'aquell aeròdrom, si arriba a realitzar-se el projecte d'instalar-hi una torre on és pugui amarrar el Graff Zepelín, acabaven d'ésser destruïts allà baix, a la Rambla, al troc, precisament, més clàssic i més barceloní del nostre case antic, on s'han iniciat tants d'idilis de set a vuit del vespre i on, vint mesos abans, el poble en un deliri de llibertat i de joia aclamava la República triomfant.

Si el desastre fos fàcilment reparable, si la jornada del 25 d'aquest mes no representés per a la ciutat un inevitable desastre econòmic que vindrà a aguditzar la fonda crisi que pateixen les classes humils, podríem deixar fluir ara la ploma extenent-nos en unes consideracions romàntiques. Parlariem de les dependents de *El Siglo*, que inspiraren a tants literats de la nostra època, dellicades pàgines sentimentals. Recordariem que s'hi va fer un cuplet, popularitzat aviat, si la memòria ens és fidel, per la Pilar Alonso. Evocariem el bar d'*El Siglo*, on s'hi daven discretes cites moltes parelles d'enamorats i on tingueren lloc els prolegòmens de molts episodis galants que haurien fet les delícies d'un Bocaccio dels nostres temps. Però, estan evocats a la realitat, i aquesta realitat ens força a ésser, en aquest cas, terriblement pràctics.

Els mateixos propietaris de l'establiment sinistrat — quins interessos s'han vist tan directament afectats per la catàstrofe — han estat els primers en convenir, i això els honora, que l'aspecte més greu de l'incendi està en la seva repercussió social.

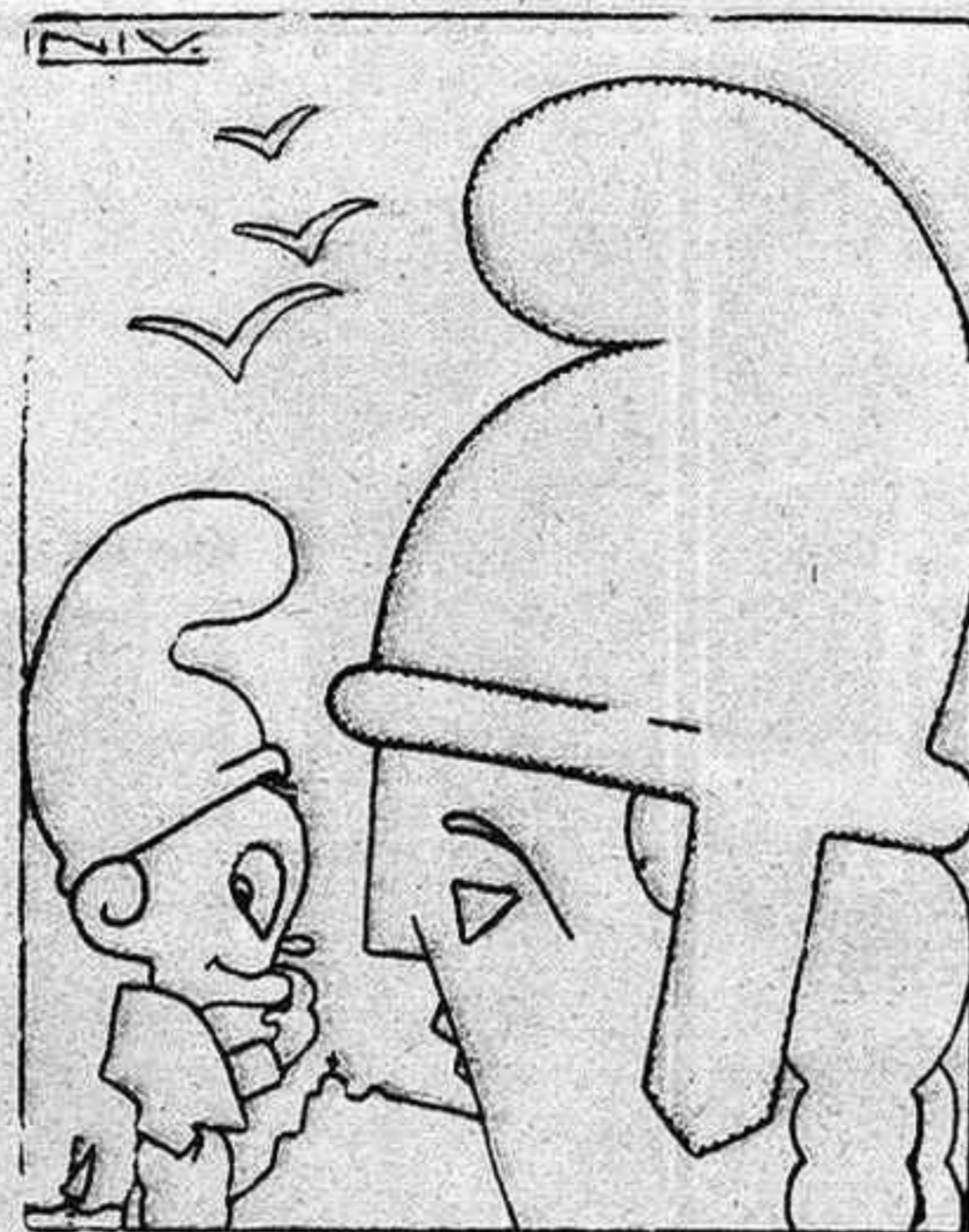
No son, solsament, el miler llarg de

famílies quins caps eren empleats dels populars magatzems de la Rambla, i que resten ara privats del sou que hi percibien. Són també els milers — alguns milers — d'obriers de tallers i de fàbriques que trevallaven, gairebé, exclusivament per a *El Siglo*. I els obrers i les obreres que a casa seva l'hi feien joguines, roba blanca, vestits, capsells, infinitat d'articles. Per aquests, la solució del seu problema és, tal vegada, més difícil que pels mateixos empleats dels magatzems destruïts als que resta l'esperança d'ésser recomenats pels gerents a algun lloc mentre es reconstrueix l'edifici.

Perquè *El Siglo*, nou *Au Fénix* deu ressorgir de les seves cendres. Tots els esforços que propietaris, accionistes, autoritats i simples ciutadans facin en aquest sentit, seràn pocs. Cal reconstruir *El Siglo* i cal reconstruir-lo amb la màxima rapidesa. Organitzem, si cal, subscripcions populars, siguin en forma de donatiu, o d'aportació de capital a l'empresa. Preparem festivals, demanem l'ajut a tothom, però, fem-ho depressa.

Jo no adreço, des d'aquí, cap prec a les autoritats de Catalunya, especialment al venerable President Macià, perquè sé des dels primers moments del sinistre, se n'han preocupat fonamentalment. Són, tal vegada, sis mil, les famílies desamparades per l'hecatombe, que tenen posat els ulls en el Govern de la nostra pàtria, que esperen amb la impaciència de l'angoixa les seves decisions.

AGUSTI PIRACÉS

Cada dia m'agrada més aquesta noia

Aquest és el segon cap d'any de la República, i els que vindran encara.

Vuits i nous i cartes que no lliguen

UN DESASTRE

Han vist "El Siglo" cremat?

Es un vertader desastre... Els que presenciaren l'incendi estaven tots esgarrifats davant la magnitud del sinistre.

Però, ara queden les víctimes. Perquè a part dels danys materials, que, segurament, seran coberts per diverses companyies de Segurs, hi han els empleats d'aquests magatzems, que quedaran sense feina, justament en una època ben difícil per a trobar-ne.

Jo crec, que amb una mica de bona voluntat per part de les cases comercials de Barcelona, es podria reparar tot el dany que l'incendi de "El Siglo" ha causat en la persona dels seus dependents.

Si cada casa d'una certa importància comercial volgués solzament, prendre un sol dels 1200 treballadors víctimes d'aquest incendi, tot quedaria arreglat amb una gran dignitat. Una solució així, faria honor al comerç barceloní.

Llencem l'idea.

VISIO NADALENCA

Són les cinc de la tarda del dia de Nadal. Ningú per els carrers. Sembla, talment, que estiguem a Londres un diumenge.

A dos quarts de cinc surt d'una casa un senyor.

Està tot vermell. Fuma maquinalment un enorme cigar. Els seus ulls estan plens de llàgrimes, tots embornats. La seva mirada es vaga...

Camina d'esma, com si estigués damunt d'un núvol.

Per una de les seves orelles, surt una cuixa de pollastre... Es vol aixugar els ulls, i es treu de la butxaca un tovalló...

L'home va caminant tot agrait.

Està tip. Va més farcit de menjar, que el pobre gall que ha devorat fa uns moments.

Sobtadament s'atura. Es dona un cop al front, i fa un gest tot tràgic...

—Déu meu, quín desastre! — murmura tot amohinat—. M'he descuidat de prendre abans de dinar el medicament que em va receptar el metge, per a obrir-me la gana...

DIGNITAT, ON ETS?

Sembla talment que no hagi passat res.

El senyor Ibàñez està bé de salut

FITXES

per ara.

I continua amb gran serenitat en el seu lloc de cap de policia de Barcelona.

Es allò que diuen els xinesos: Txeu-kai-Shang-txeu Sung.

Es veu que aquest senyor, no està per brocs, i d'aquí, no el treurem ni amb fum de sabatots.

Ah!, em descuidava de traduir el proverbi xinès, que he citat, i que vol dir lo següent:

"El que pega primer, pega dos cops, i a poca vergonya, poca vergonya i mig, que qui gemega ja ha rebut, i de pitjors en veureu, queestic en bona BARRERA i segueixo un Règim, que em guarda de prendre mal".

De manera que ja ho sabeu els atracadors, aquí no ha passat res. Els carrers de Barcelona estan a la seva disposició.

I els que no són atracadors, estan a la disposició, no gaire bona, per cert, del senyor Ibàñez i dels seus mal humorats subalterns.

SERA PROFITOSA LA LLIÇÓ?

Han tornat a Espanya alguns dels monàrquics deportats a Villa Cisneros. Què bonic que el deuen trobar, Madrid, aquests castigats... Quines ganes en deuen tenir de trobar-se altra volta a casa seva, entre la seva gent, lluny dels indígenes famèlics i plens de polls del llunyà país on han estat desterrats...

Si al menys això els servís d'escarment!

Però, no ho creiem pas. El monarquisme, és com la toxicomania. No hi ha manera de desfer-s'en.

Quan s'està intoxicat per la cocaina o l'opi, aquests tòxics, són tan necessaris al malalt, com l'aire que respira. Doncs, quan un home es capaç de sentir el monarquisme, i de creure amb un ex rei com el que vàrem suportar, creieu-me, no hi ha res a fer, ni amb cinquanta Villas Cisneros. De manera que aconsellem que aquestes expedicions d'aristòcrates es facin a l'inversa, es a dir, d'aquí, cap allà dalt.

ANEM

DIA DE NADAL. Tot el dia és teinyit d'Orient. L'encens, l'or i la mirra s'apropen.

Idilli com sota d'una remor metàl·lica de palmes.

Els teus ulls tenen negror d'ombra de corb.

El teu cos és llis com la porcellana

—Què em farà el preu, si m'acceptes!

La teva boca és petita com l'anell de Salomó.

DISCRETEIG ENTRE EL DARRER TROÇ DE GALLDINDI I LA PRIMERA COPA DE XAMPANY.

Diem a l'amiga del costat dret:

L'art d'estimar és l'art de descobrir cada dia quelcom nou a la persona estimada.

Es sempre possible?

Diem a l'amic del cantó esquerre:

A questa dona que ens esguarda l'estimariem molt si fos la dona d'altri. Dis-sortadament és la nostra.

DIA DE PREGUERES AL NOU NASCUT.

Anotem davant d'una multitud que resa:

La preguera és un elogi protocolar.

Es molt més fàcil crear preceptes que forjar homes.

No seguim!

Hi ha un llarg crit de gall damunt de tanta preguera i damunt la nostra prosa.

VISITA D'INSPECCIO. Hem passat davant del galliner.

Baralla de galls? Més pocs i més malavinguts?

Observant, podem treure la conclusió que els galls que han restat no s'espicasen la cresta per a barallar-se.

Es posen dol.

La cresta, morada de pessics, els penja a un costat del cap amb llangors de barretina musca.

ROSES DAMUNT LA TAULA. Nadal no és temps de roses. Un caprici de dona n'ha posat un ram damunt la taula.

Són belles. Però...

Tenen un roig exasperat que mossega el fred.

Han envermellit tant de no poder donar flaire! Per Nadal les roses únicament us ofrenen una ombra de sentor.

APUNT D'UN RECORD. REVETLLA DE NADAL. M'han deixat, com a única companyia, una ampolla de conyac.

Les Rambles, i nit.

Llampècs de tots colors i gent atravesada per una ratlla elèctrica de cinc matissos.

El soroll, fet home, et palpa, et sostragueja, et punxa.

Darreres fulles a una alçada invisible. Les fa caure el parpalleig d'uns estels especialíssims, — estels de pessebre—, que només treuen el cap aquesta nit.

El fred fa que el conyac que ens arriba a la boca tingui escalfor de borrissoi de pardal.

A mesura que avança la nit ens trobem més sols. No som nosaltres els qui ens hem begut el conyac de l'ampolla. Estariem més contents. Se l'ha begut l'alegria, a mig aire, dels que passen.

DESPRES DE L'APAT DE TRADICIO. Ens han ofert havans.

Hem vist vint faisons de treure'n l'emfaixat.

Dues formes ens han cridat l'atenció: La teva, jovenet; n'has tret la faixa amb la punta d'una unglia esmerilada.

La teva, golafre; l'has tret amb el mateix mos amb què has arrancat la punta del cigar.

El vell, que presidia l'apat, ha refusat l'havà ofert i ha omplert una pipa, més gran que una copa, amb una amhosta d'autèntica picadura de Kentucky.

POEMA. Nadal en una lleteria.

Nevers amb neu de nata. Rius d'aram. Dintre de l'aram: llet.

Els dipòsits de blancors serveixen avui les blancors més blanques; unes blancors concentrades.

Les primeres en fugiran pel febrer: ametllers que floreixen.

Altres pel març: vares de gessè. Altres pel juny: lliris.

Ara, per Nadal, les té totes dintre.

Una mosca fa espirals en la bromera de tanta blancor.

Una vaca de nata. Una neu de sucre. Un nadó encara llet. I un baf nutritiu d'establia.

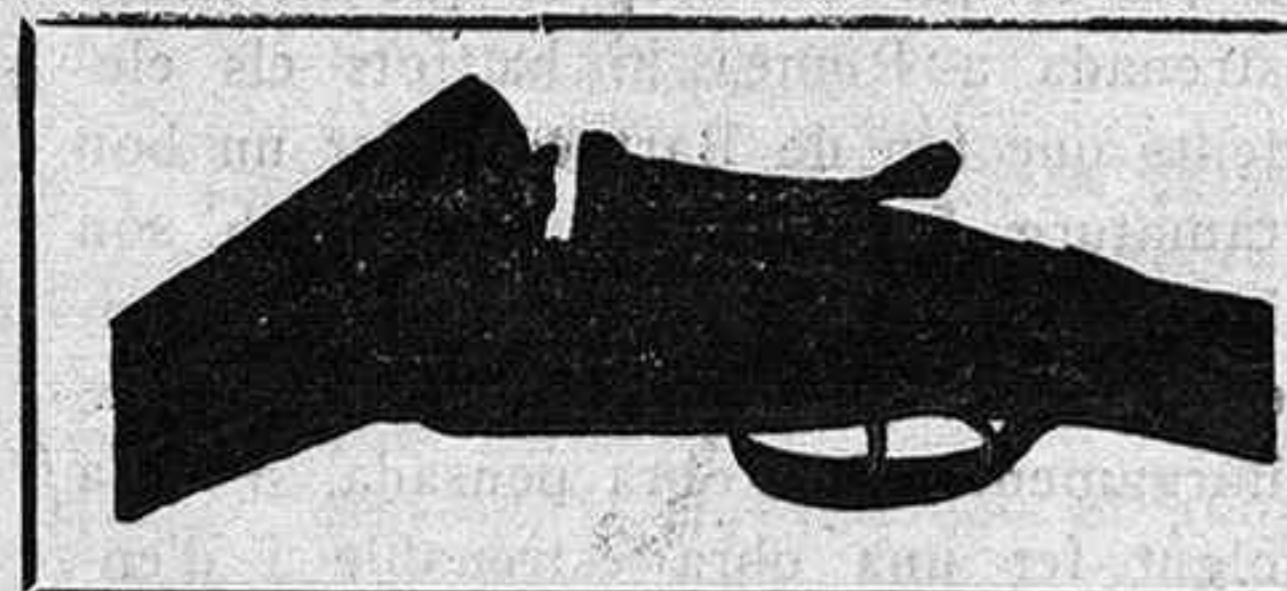
Esperem que els sostres de la lleteria s'obri i apareixi un estel.

AVUI. FI DE FESTES. Ens treu el regust — mig de casulla i mig de jazz—, d'aquests dies una poma camosa socarimada al braser i un vers a la faisó simbolista.

Record de les violetes dels cels de les tardes llunyanes.

Esfilagarsament de boires damunt els espais del cor.

Ramon VINYES

Escopetes - Bicicletes - Ràdio

VENDES A PLAÇOS I AL COMPTAT
(Es desitgen agents)

F. BARÓ

Goya, 11; Tel. 73497.—BARCELONA
Sucursal a Esparraguera: Sant Antoni, n.º 20

Estampes barcelonines

ELS SILENCIS DEL CARRER

Ara que sembla que s'ha emprès s'riosamente una campanya, que mai agraïrem prou, de sanejament dels sorolls del carrer, hem de fer constar que hi ha silencis que són molt pitjors que els sorolls, i consti que no ens volem referir per res als silencis de Lerroux, en primer lloc, perquè no ens interessa i en segon lloc, perquè s'ens f... deu, "Lacandru".

Parlem dels silencis veritat; dels sorollosos silencis dels amics lluminosos, per exemple, o dels d'aquell castigador que ens entrebanca cada tarda fent signes a aquella rossa del quart pis, o de l'obstaculitzador silenci de l'home anunci, etc., etc.

El nostre més immediat i molestós silenci que tant ens excita els nervis és aquell rentista panxut que viu al davant de casa i que es lleva invariablement a les 7 del matí cada dia, per posar se a fer el solitari fins a la una—també invariablement—de la tarda, per reprendre'l—sempre invariablement—a les tres fins a les 7 del vespre...; és a dir, en aquesta hora tanca els finestrons i no sabem fins a quines altes hores dura la partida.

Quan ell es desplega en aquesta silenciosa activitat, ni la senyora ni els fills poden dir-li res: la sola presència d'un familiar l'irrita com s'irritaven aquells solitaris anacletes davant la presència temptadora de l'Esperit del Mal.

Però si no té lloc a enfadar se amb ningú, ho fa amb ell mateix, com he tingut ocasió de veure més d'una vegada, esgarrapant se quatre mal comptats cabells i llençant furios les cartes, com en aquelles escenes de pel·lícules americanes, on anuncien a un opulent banquer la fallida de llur potencialitat econòmica i el descrèdit de la seva signatura.

Hi ha silencis que maten. És una convicció obtinguda després d'un enfilal d'escenes tràgiques sense víctimes, però on els nervis tremolen com les cordes d'un violí executant "Murmurs de la Selva", per exemple.

EL CAS DEL SENYOR BASSOLS

El senyor Bassols, degut als mals de cap del negoci i a la seva activitat comercial, ha adquirit una anèmia, millor dit, una neurastènia que ha alarmat a tota la família.

El senyor Bassols ha anat a fer-se

reconèixer pel metge, el qual, després de receptar i fer-li una reglamentació de vida, li ha recomanat els plàtans com un excellent reconstituent.

—Els plàtans són el millor pel cervell—ha subrallat el facultatiu.

El senyor Bassols ha seguit al peu de la lletra els concells de la Ciència i sembla que està molt millor del cap. S'ha encarinyat tant amb aquesta exòtica fruita que sempre el veurei pel carrer menjant el dolç i farinós llemi, però...

Ara té una colla de mals: diabetis, estómac... Ha tornat amb el metge.

—Es clar, home—li ha dit: el plàtan és bo pel cervell, però porta tal enfermetat, tal altra, tal altra.

Al senyor Bassols se li ha carregat el diabetis i ha adquirit una colla més de mals, entre els que té i els que s'imagina que té. Ara està malalt de debò.

LLURÓ

Lluhi.—Lo que es per a mí, aquests sabis de la Lliga em resultan unes veritables joguines.

TELÓ ENLAIRE

TEATRE ROMEA

"El Marquès i la seva filla", comèdia en tres actes de Bartomeu Soler.

Es repeteix amb Bartomeu Soler el cas de l'autor que vol estrenar i s'emmotlla a les condicions d'una empresa: d'una empresa amb criteri comercial: el criteri que s'han d'escriure comèdies i no drames.

Hem vist una comèdia de Millàs Raurell, evidentment inferior a la seva producció de dramaturg. N'hem vist una altre de Bartomeu Soler, inferior també a les produccions en les quals Bartomeu Soler podia anar per on volia. Culpem a l'empresa de Romea, i a l'anodí criteri dels seus dirigents, del relatiu fracàs de dos autors que compten entre els nostres autors de primera fila.

No vol dir el que hem apuntat que en la obra nova de Bartomeu Soler no s'hi vegi la traça d'un ben dotat home de teatre. Tampoc vol dir que: "Un marquès i la seva filla" es pugui catalogar entre el teatre absolutament desvaloritzat que sol donar la tònica al teatre català normal. A l'obra hi ha moments ben reeixits, situacions ben portades, diàleg sobri i contundent. Però tot plegat fa pensar en una cosa no resolta, en l'obra que podia ésser i no és, es la producció circumstancial que forçosament s'ha d'anar substituint-hi la comèdia que perdura.

Els afins a una determinada capelleta, els incensaires interessats d'un grup que obre portes i concedeix títols de suficiència, posen a mans de l'empresari l'elecció de les obres i presenten l'argument que quan l'empresari les escull per alguna cosa ho farà. Heus-ací convertida la flaire comercial dels senyors de Romea en àrbitre suprem dels destins dels autors de Catalunya. Resultats? aquests!.. Violentació de la personalitat dels autors catalans, obligats a servir en lloc d'ésser servits; producció tarada per l'obligació d'haver de fer el que no s'hauria fet; coacció a les facultats creadores que marquen l'autèntica valorització d'un autor. És possible així fer bon teatre català?

El Bartomeu Soler de "El Marquès i la seva filla" no és el Bartomeu Soler de "La Terra del Foc", d'"Anna Maria". I el que dol més és que en l'obra estrenada a Romea hi ha tots els elements que fan de Bartomeu Soler un bon dramaturg. Però, aquests elements hi són dispersos, molt lligats, balbucejants, sense encaix, refugint la fusió, prolixes, allargaments. De l'obra pensada, se n'ha volgut fer una obra estrenable i d'en-

càrec; del drama que podia ésser un tricmf se n'ha volgut fer el partit que reclama constantment la companyia Vila-Daví per a la seva actuació i en enemics encoberts del nostre autèntic teatre.

Es llàstima! Ho sentim per Bartomeu Soler, actor ben admirat per Wock.

TEATRE ESPANYOL

"El Papitu Santpere", revista en dos actes de Joaquim Montero.

Hem rebut tres cartes monegàries. Es refereixen a una hipotètica claudicació de Work. Work, segons les cartes, fa de rebenaire eternament, però, de quan en quan, fa elògis suspectes. La setmana passada apològiava a Joaquim Montero.

Work va dir -- i ho repeteix -- que Joaquim Montero és un home d'enginy teatral i que molts autors de teatre, del que s'escriu per complaure, més que per plaure, són un seu apèndix.

Aquest enginy és palesat altre vegada en la revista "El Papitu Santpere". "La revista llampurneja d'allusions agudes, d'escenes actuals, de trucs de primera mà.

Mai hem defensat ni defensarem el teatre dit de públic i que va als intents primaris i a l'afalac de la grolleria instintiva. En aquest cas concret, Joaquim Montero forma entre els enemics. Nosaltres davant dels quadros de la revista de Montero que és frenetitzen per les glòries de Catalunya i davant dels "jardins de Rossinyol", amb noies vestides de quatre barres, somriem. El que no volem deixar de reconèixer és que Joaquim Montero, — sobre-tot quan no s'enfonsa en les procacitats fàcils d'una cosa dita "Vaga de cames creuades" —, és un hàbil home de teatre.

Que el seu teatre no sigui el nostre, no vol dir que em sigui precis negar-li la traça, traça, això sí, pèssimament desviada per l'art i amb molt bon camí per al negoci. Work va sostenir que la traça de Montero estava molt per damunt dels altres autors traçuts. Encara ho sosté. La revista estrenada a l'Espanyol n'és una mostra. Sense les habilitats de Joaquim Montero no s'hauria empassat ningú ni les crüeses de la revista ni la seva desmadeixada llargària.

Bé la companyia de l'Espanyol. Tots hi treballen amb bona voluntat. La presentació, acurada.

TEATRE NOU

"La Señorita Saxofón". Lletre de bogader de sis rals. Un començ esperançador i un garbuix inexplicable de seguida. Sort de la musiqueta del mestre Cotó. Entengui's, sort, perquè el públic s'empassi l'obra.

Alfons Roure, — autor de la lletra de "La Señorita Saxofón" — es produeix com a clara d'ou batuda: esponjament tot. Dins d'en Roure podia haver-hi un saineter de tocs gruixuts. Ara hi ha una botiga de suministres de lletra de teatre.

Mercaderia, la seva, que cada dia baixa de to. Ho demana el públic... Els autors ho porten dins... Els còmics ho volen.

Principi bàsic de l'actual decadència del teatre.

WORK

Art i artistes

GALERIES MARAGALL

Un art tan clàssic a casa nostra com és el de l'argenteria havia restat com anquilosat, sense cap impuls endavant des de feia molt temps i la tònica del moment ens venia de fora, especialment dels països del Nord, on el sentit de modernitat es perfecte, cancant-hi, però, ço que ara en Mercadé ens ha fet veure. Un art vivent i que sembla escapi de les possibilitats fins avui utilitzades dels metalls repujats, per reflexar íntegrament l'esperit del artífex que fa de cada peça una obra única, on s'esborra el concepte d'art, aplicat per a produir nos la impressió de quelcom purament bell.

Cal esperar que les obres d'en Mercader entrin a cada casa portant-hi una alenada d'aire purificador que ens deslliuri del mal gust, tan cor-

rent en les peces d'argenteria standarditzada.

* * *

Mai com avui sentim la satisfacció de lloar a qui s'ho mereix. Darre-rament vàrem tenir que parlar de les pintures d'en Carles i el nostre judici no fou afalagador per a l'artista; en l'exposició present ha tornat aquest pintor a posar-se al lloc que li pertany i nosaltres som els primers en reconèixer-ho.

Flors tractades amb tota empena i paisatges pintats amb mestria són, abans que tot, troços de naturalesa portats a la tela; així ho ha entès en Carles i ha reeixit plenament, mostrant-se al públic com a pintor acabat i ple de possibilitats per a l'avenir.

GALERIES LAIETANES

Cada cop que hem de parlar de l'Ochoa hem de dir que afina la seva sensibilitat i millora el procediment; aquesta vegada no ens ha deixat malament, doncs es presenta amb una colla de teles, d'aiguades i de pintures al tremp, totes igualment ben acabades, amb domini absolut de la tècnica.

La finor de percepció de l'Ochoa és inimitable i diríeu que les seves pintures són fetes copçant els ors i nacres de la natura, deixant de banda els tons grollers o sencillament massa violents.

Excel·lent el dibuix ja res més manca dir per a qualificar aquesta exposició verament de primer ordre.

- Aquest quadro ja deu estar llest, oi?
- Precisament ara falta la cosa principal,
- Quina és?
- Vendre'l

El Shà de Pèrsia vol vendre part de les seves joies per tal de remeiar la crisi que travessa el seu país.

Quina llàstima que no trobi molts imitadors!

Però, hi ha tants que tenen el pensament a l'estil de **senyor Esteve!**

**

Han estat expulsats del cos de Seguretat tres guàrdies d'assalt que l'altre dia vàrem entrar en un local públic i fent el "matón" vàren fer **trencadissa**.

Cal netejar bé l'institució que encara no ho està del tot, ara ja s'ha començat; ser veritat i avant, i nosaltres serem els primers en reconèixer les ganes de superar-se.

**

Salut i bon any nou, són les salutacions que, tots aquests dies, ens desitjem mútuament.

Que així sigui i que mai minvi. Doncs, encare que queden, per dissort, molts problemes a resoldre, l'esdevenir és qui-sab-lo prometedor.

Tenim la República consolidada. Tenim l'Autonomia a punt d'estrenar. Arreu s'olvirà l'aureola brillant de la Llibertat.

L'ambient està curull d'esperances. Tot això és afalagador; és encoratjador.

Que mai ens manqui tot això; i que els demés problemes pendants siguin també ben fàcils de solucionar, és la salutació més cordial que desitja el nostre setmanari als seus amics i lectors.

**

Han passat els innocents. Es a dir, ha passat la diada d'innocents; car, d'innocents se'n veuen tot l'any.

La República ha millorat molt l'estat de les coses; però, encara queden molts innocents; encara és porten penjades moltes llufes.

Què hi farem, si es així.

Vos haveu donat compte que les llufes més grosses d'enguany les han carregades a Lerroux, Cambó i la Lliga?

**

Els agents de policia han estat dotats de pistoles de nou model. Hom diu que són de gran eficàcia.

**

Fins aquí no hi ha res a dir. Que el agents de l'autoritat estiguin degudament armats, es lo que deu haver d'ésser.

Veiam si amb armes de nés segureta

dóna la policia més fe de vida, perque fa dies que la vigilància de Barcelona sembla que dormi a la palla.

Ara que, si les armes noves han de servir contra els ciutadans pacífics, amb lapsus com l'ocorregut fa pocs dies al funcionari municipal i al dependent de robes, amb les armes velles ja en tenien ben bé prou.

**

Sembla que, a l'últim, als Estats Units s'abolirà la llei seca.

Està clar, homes de Déu! No sabem per què havent-hi arreu del món tant de mambo, i que per tot s'aixeca el colze, ells hagin de restar amb la gorja seca.

Nosaltres, la veritat, ara més que mai, creiem que beure bé, inspira. Si no, mireu: d'ençà que no remullen, als nord-americans els està aixafant la crisi.

Veureu com, quan beguin de nou, tindran idees més lluminoses i tot els marxarà vent en popa.

Fins i tot podríem veure com en un excés d'inspiració i altruisme, són capaços de perdonar els deutes als seus antics aliats d'Europa.

Francesos i anglesos, "al tanto!"

Imp. "L'Esquella", Om, 8, Barcelona

LLIBRERIA ESPANYOLA D'ANTONI LOPEZ

Rambla del Mig, número 20

BARCELONA

Telèfon número 18692

OBRES COMPLETES
d'Ignaci Iglesias

ELS VELLS * FRUCTIDOR

Amb un pròleg de PERE COROMINES

Vuitè volum

5 pessetes

DICCIONARI

**Català-Castellà
Castellà-Català**

Preu: 15 pessetes

Per A. ROVIRA I VIRGILI

NOTA. Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem de pèrdues si no es remet, a més, 30 cèntims per a certificat. Als corresponents se'ls atorguen descomptes.

Restaurant CASA JOAN

El més popular i acreditat

LA CASA DE LA PAELLA VALENCIANA
(Especialitat de la casa)

Rambla de Santa Mònica, 21 i 23

Telèfon 23692

TEATRE COMIC

PALAU DE LA REVISTA

Avui, divendres, èxit sensacional de la primeríssima «vedette», de fama mundial GLORIA GUZMAN i de l'actor còmic Rafael Arcos, amb la revista de Vela, Sierra i mestre Alonso,

MI COSTILLA ES UN HUESO

Mobles i Matalassos

A TERMINIS i SENSE FIADOR

Carrer Santa Anna, 18 - Barcelona

TEATRE VICTORIA

COMPANIA DE LLUIS CALVO

Avui, divendres, tarda, EL HUSAR DE LA GUARDIA, LA VIEJECITA, EL ASOMBRO DE DAMASCO.

Nit, i totes les nits, èxit delirant de la sarsuela en dos actes

LA DULZAINA DEL CHARRO

DICCIONARI Català-Castellà Castellà-Català

Per A. ROVIRA I VIRGILI

Preu: 15 ptes.

ROYAL CONCERT

Marquès del Duero, 106 - Telèfon 20384
Direcció artística: LEOPOLD MORAL

El Music-Hall de les cares boniques
Cabaret d'1 a 4 matinada
ORQUESTINA REMEN WARTY i P. GALLO

BA-TA-CLAN

Marquès del Duero, 85 - Tel. 31374
Tarda a les 3,30 ::: Nit a les 9,30

Avui i dies seients: FORMIDABLES DEBUTS

Vera Frey - C. Marin - Marina López - Delvo and Delva
Zynaray el Monicla - EMILIA PRAXEDES

Tots els dies un alegre vodevil - Dancing d'1 a 4 matinada

FRONTÓ NOVETATS

Tots els dies grandiosos partits, tarda i nit

ELS MILLORS PELOTARIS

Si volen passar una bona estona, aneu al Frontó Novetats

DETALLS PER PROGRAMES

FEROTYL

Específic de l'

ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)

(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la eyaculació prematura (pèrdues seminals); de la feblesa y molt eficaç per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulant de l'activitat neuro-espino-mèdulo-genital. Sinèrgic i homo-estimulasa de les glàndules intersticials. Producte pífu riglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fosfurs, ni cantàrides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUIBLE PER A RECIBIR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Duitrem
Alt de Sant Pere, 50 - B A R C E L O N A - Telèfon 18631

Preu: 21'75 ptes.

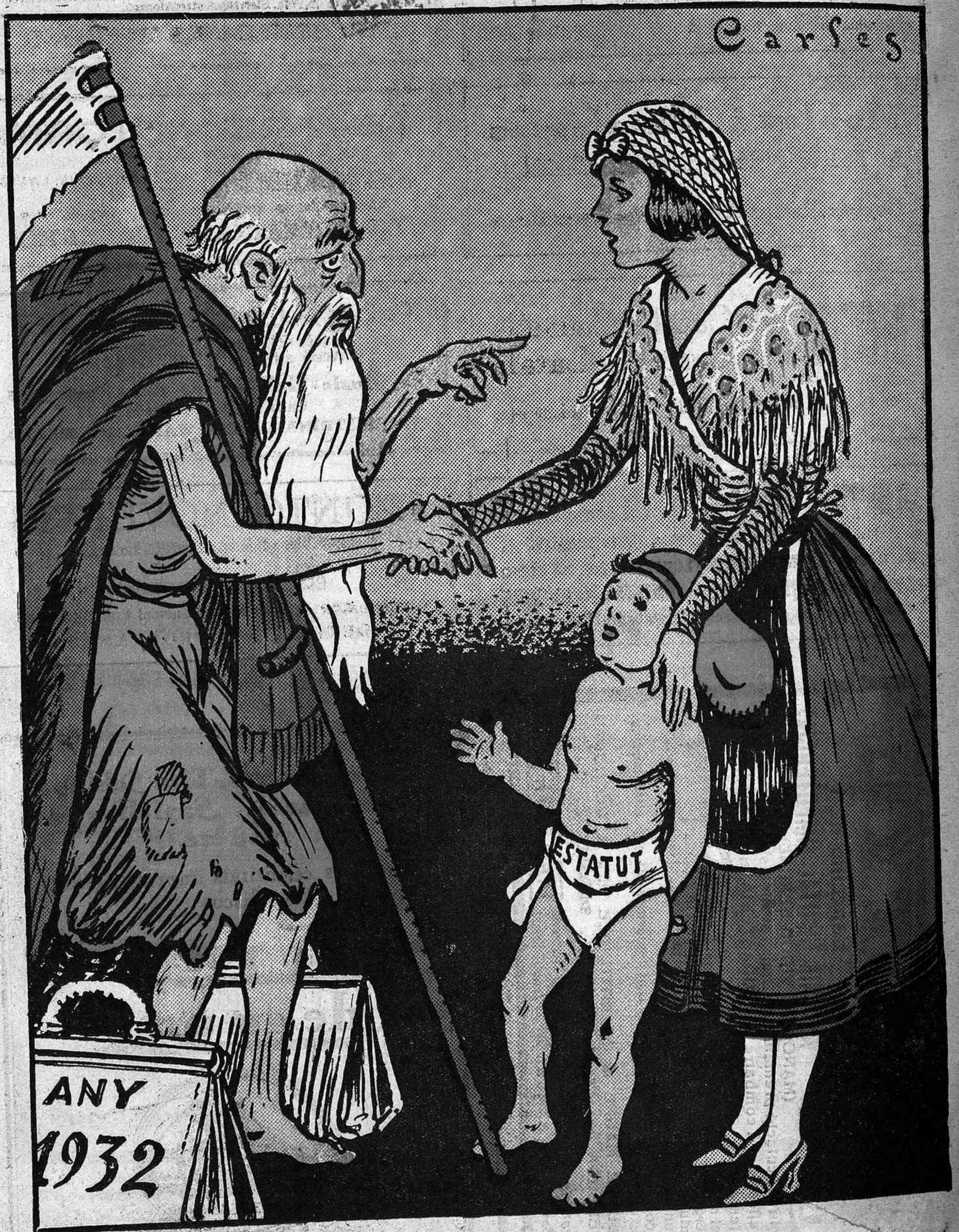
**Caruso, Fleta, Tito Schipa,
Pau Casals, Sagi-Barba,
etc., etc.**

Totes les celebritats impressionen en
discos

**La voz
de su amo**

Companyia del Gramòfono, S. A. E.

—Mira bé com cuides aquest nano, i procura que s'engrandeixi.